

CHORA MEU NENO

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

Ai que noite tan escura,
canto vento e choiva fera,
sen ter quen te acalente
nesta noite de faena!

Dende o Belén ata o río
a Virxe no Ladra espera
que lle poñan a fornada
na cabeza coa rodela
e Xosé anda pedindo
ao frío da neve e con pena,
palla seca por Begonte
pra xuntar unha gavela.

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

Ai, meu neno, ben querido,
miña soidade incerta!
Xulio anda envisado

e por ver se o neno berra
sobe ao alto do lousado
e polo oco dunha tella
exponlle a toda a xente
o que segue na quarteta:

“Cómpre louvar ao meniño
aínda que teña rabecha,
facerlle un bo certame
de poesía navideña...
e avisar aos seus pais
que lle dean a maicena”

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

Domínguez atarefado
anda buscando outra peza
para poñerlle ao Belén,
acaída e con presteza.

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

De noite segue nevando,
as folerpas xa se encrechan
e a parroquia de Begonte
non se sabe onde empeza.

A Virxe está perdida
coa fornada na cabeza,
descoñece onde está o neno
e por iso desespera.

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

Xosé chegou de primeiro
e púxolle a chupeta
para que o neno cale
e non sinta estrañeza.

Estrou as pallas no chan
con moito mimo e tenreza,
outras botounas ao lume
para acalorar a peza.

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,*

*que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

A Virxe está perdida
mais chea de afouteza,
entre a neve, coitadiña,
segue o resprandor da estrela
que chora no firmamento
causando grande estrañeza
a todos os chairegos.
Nunca viran tal grandeza!

*Chora, meu neno, chora,
chora pola branca teta,
que a Virxe vai no muíño
e Xosé... por palla seca.*

Xa vén pola corredoira
alancando a noite espesa,
toda chea de presura
desferrollou a cancela.
A pobre nai como corre!,
a pobre nai desespera,
mais chegando ao Belén
durmidiño o contempla
e cos labios de azucena
sóltalle un bico á mantenta.